

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 września 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko M. K. o zapłatę:

1. zasądził od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 7.843,40 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,
3. nie obciążył pozwanej M. K. kosztami procesu,
4. przyznał radcy prawnemu M. O. kwotę 1.523,20 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M. K. z urzędu i wypłacić ją ze środków Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

Apelację od wskazanego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu 1. Zaskarżonemu orzeczeniu apelująca zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy:

- a) art. 232 k.p.c. - przez uznanie, że powód udowodnił wysokości roszczenia, podczas gdy biorąc pod uwagę treść przedłożonych przez powoda dokumentów, nie jest możliwa weryfikacja wysokości dochodzonej należności;
- b) art. 233 § 1 k.p.c. - przez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj.
 - uznanie, że pozwanej doręczono wypowiedzenia umów pożyczek oraz wezwania do zapłaty, podczas gdy okoliczności te nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materialnie dowodowym;
 - uznanie, że z wynagrodzenia pozwanej za maj 2018 r. ZUS potrącił kwotę 1 906,14 zł, podczas gdy brak jakiegokolwiek potwierdzenia, aby dokonane zajęcie dotyczyło wynagrodzenia pozwanej za maj 2018 r.;
- c) art. 233 § 2 k.p.c. - przez jego niezastosowanie pomimo tego, że powód nie wykonał zobowiązania Sądu z dnia 12 lutego 2021 r. do przedstawienia pełnego zestawienia umów zawartych przez pozwaną na rzecz powoda w okresie od stycznia 2018 r. do czerwca 2018 r. oraz zestawienia przyjętych w tym okresie przez pozwaną rat od klientów z tytułu spłaty pożyczek;
- d) art. 320 k.p.c. - przez nie rozłożenie zasądzonej należności na raty, podczas gdy przemawiały za tym szczególnie uzasadnione okoliczności;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- a) art. 720 § 1 k.c. - przez jego zastosowanie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 7.843,40 zł tytułem zwrotu pożyczek, podczas gdy umowy pożyczek nie zostały skutecznie wypowiedziane, a dochodzona należność nie była wymagalna.
- b) art. 498 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 499 k.c. - przez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie oświadczenia pozwanej o potrąceniu za skuteczne jedynie do kwoty 140,23 zł, podczas gdy w niniejszej sprawie potrąceniu z wierzytelnością dochodzoną pozwem powinna podlegać wierzytelność pozwanej z tytułu wynagrodzenia za pracę za maj 2018 r. w kwocie 3 815,67 zł.

Wobec powyższego pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej pozwanej z urzędu, według norm prawem przepisanych, przy czym oświadczone, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części. Ewentualnie, w przypadku nie uwzględnienia wniosku o oddalenie apelacji, pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty w kwocie nie wyższej niż 200 zł miesięcznie. Ponadto apelująca wniosła o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, według norm prawem przepisanych, przy czym koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części. Ewentualnie, przyznanie pełnomocnikowi z urzędu pozwanej ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym według norm prawem przepisanych, a koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

W piśmie procesowym z dnia 3 lutego 2022 roku (data wpływu) powód wniósł o oddalenie apelacji strony pozwanej jako bezzasadnej oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pismem z dnia 14 lutego 2023 roku pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z dokumentów:

1. decyzji ZUS z dnia 1 grudnia 2021 roku na okoliczność uzyskania przez pozwaną prawa do emerytury;
2. karty informacyjnej leczenia szpitalnego na okoliczność przejścia przez pozwaną udaru mózgu;
3. orzeczenia o niepełnosprawności z dnia 20 lipca 2022 roku na okoliczność orzeczenia wobec pozwanej znacznego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej była częściowo zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne i w konsekwencji przyjmuje je za własne, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia. Niemniej, na podstawie przeprowadzonych w postępowaniu apelacyjnym dowodów z dokumentów, wnioskowanych pismem z dnia 14 lutego 2023 roku, Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił, że pozwana otrzymuje świadczenie emerytalne w kwocie 1325,57 zł. Pozwana w dniu 12 maja 2022 roku przeszła udar mózgu. Pozwana została przez Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności za osobę o znacznym stopniu niepełnosprawności, niezdolną do pracy, wymagającą między innymi długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Wydane orzeczenie ma charakter okresowy i zostało wydane do 31 lipca 2025 r.. (dowód: decyzji ZUS z dnia 1 grudnia 2021 roku n- k. 356, karta informacyjnej leczenia szpitalnego – k. 359-362; orzeczenia o niepełnosprawności z dnia 20 lipca 2022 roku – k. 357)

Nietrafnym okazał się zarzut naruszenia art. 232 k.p.c.

Apelująca nie zarzuca, aby Sąd I instancji bezzasadnie dopuścił któryś z dowodów z urzędu ani aby bezzasadnie jakiegoś dowodu z urzędu nie przeprowadził, a zatem nie ma podstaw do przyjęcia, że zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. odnosi się do normy zawartej w zdaniu drugim tego przepisu. Natomiast art. 232 zd. 1 k.p.c. określa reguły rozkładu ciężaru dowodu wyrażając zasadę kontradyktoryjności. Adresatami normy zawartej w tym przepisie są zatem strony postępowania, a nie sąd. Wskazywany w apelacji pozwanej jako przedmiot naruszenia przepis art. 232 k.p.c. zdanie pierwsze nigdy przez sąd naruszony zostać nie może. Przepis ten nie nakłada na sąd żadnego obowiązku, ale stanowi o powinnościach stron i uczestników postępowania, tj. o obowiązku wskazywania dowodów przez strony (art. 232 k.p.c.). Nie sposób sobie nawet abstrakcyjnie wyobrazić, w jaki sposób sąd mógłby tym obowiązkiem uchybić.

Wbrew przekonaniu skarżącego, powód udowodnił za pomocą dowodów z dokumentów przedłożonych w sprawie wysokość dochodzonej należności. W szczególności przedstawione przez powoda umowy pożyczki i historie spłat pozwalały na zweryfikowanie wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy

pożyczki i otrzymania od powoda wskazanych w umowach kwot. Pozwana kwestionuje sposób wyliczenia pozostałych do spłaty należności, jednakże nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dowodów, które potwierdzałyby, że spłaciła zobowiązania w wyższych kwotach niż wykazane przez powoda. Również kwestionowanie na etapie apelacji opłat związanych z zawartymi umowami, przede wszystkim „opłaty przygotowawczej” oraz wynagrodzenia „z tytułu świadczeń w ramach Elastycznego Planu Spłat” nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwana wskazuje, że nie wiadomo na jakiej podstawie i za jakie świadczenia opłaty te zostały naliczone, podczas gdy są one jasno wskazane w treści zawartych umów pożyczki, konieczność ich poniesienia oraz wysokość zostały w sposób jednoznaczny określone w umowach, zatem biorąc pod uwagę zgodną wolę stron co do zawarcia umów przewidujących wskazane warunki oraz zasadę swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c., zarzut niewykazania roszczenia jawi się jako bezzasadny.

Zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., choć częściowo zasadny, nie mógł skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd niższej instancji dokonał błędnej oceny dowodu w postaci kopii książki nadawczej i na jej podstawie wyciągnął nielogiczny wniosek, iż powód wypowiedział pozwanej umowie pożyczki pismem wysłanym 28 września 2018 roku ze skutkiem na 2 listopada 2018 roku.

W rozumieniu art. 61 § 1 k.c. możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez niego z tym oświadczeniem, co oznacza, że skuteczne złożenie oświadczenia woli następuje także w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła ona do niego w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać. Na składającym oświadczenie woli spoczywa zatem ciężar dowodu, że doszło ono do adresata w sposób umożliwiający mu - według zasad doświadczenia życiowego - zapoznanie się z jego treścią (tak wyrok Sadu Najwyższego z dnia 22 marca 2017 r., III CSK 148/16, LEX nr 2352146).

Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że dowód nadania przesyłki nawet na prawidłowy adres pozwanej nie stanowi dowodu na okoliczność, że wypowiedzenie umowy doszło do rąk adresatki w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać. Z kopii nadania nie można wnioskować, że doszło choćby do próby doręczenia wskazanego pisma czy pozostawienia awizo, a już tym bardziej, że wypowiedzenie to zostało doręczone, czemu pozwana zaprzecza. Jednocześnie należy wskazać, że powód miał możliwość dowodzenia w tym zakresie poprzez przedstawienie potwierdzenia odbioru czy też choćby historii śledzenia przesyłki ze strony operatora pocztowego. Powód temu ciężarowi nie sprostał, zatem należało uznać, że do wypowiedzenia umów pożyczki nie doszło.

Niemniej, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, powód nie był zobowiązany do wypowiadania umowy numer (...), bowiem na dzień dokonania wypowiedzenia upłynął termin płatności każdej z rat. Ponadto termin spłaty pożyczki numer (...) upłynął jeszcze przed wytoczeniem powództwa, z kolei termin spłaty pożyczki numer (...) upłynął w czasie trwania przedmiotowego postępowania. W tym kontekście wypada przywołać treść art. 316 §1 k.p.c., zgodnie z którym po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Z tej też przyczyny ustalenie bezskuteczności dokonanego wypowiedzenia i uchybienie Sądu Rejonowego pozostawało bez wpływu na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Niezasadnym jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że z wynagrodzenia pozwanej za maj 2018 r. ZUS potrącił kwotę 1906,14 zł. Ustalenie wskazanej okoliczności jest nie tylko poparte dowodem w postaci pisma z ZUS, ale również logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Wskazać bowiem należy, że pozwana współpracowała z powodem na podstawie umowy o świadczenie usług z dnia 29 stycznia 2016 roku, a decyzją kierownika sprzedaży z dnia 15 maja 2018 roku została zawieszona w wykonywaniu obowiązków doradcy klienta i był to jej ostatni dzień pracy. Pozwana na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego podnosiła, że nie otrzymała wynagrodzenia od powoda za miesiąc maj 2018 roku. Skoro zatem tylko za ten miesiąc pozwanej nie zostało wypłacone wynagrodzenie, mogło dojść do zajęcia wynagrodzenia przez ZUS jedynie za ten miesiąc.

Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 2 k.p.c. nie był trafny.

Przepis art. 233 § 2 k.p.c. nakazuje sądowi ocenić znaczenie odmowy przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkód stawianych przez stronę w przeprowadzeniu dowodu wbrew postanowieniu sądu według tych samych zasad, zgodnie z którymi sąd dokonuje oceny dowodów. Odmowę przedstawienia przez stronę dowodu lub stawiane przez nią przeszkody w jego przeprowadzeniu sąd ocenia według swojego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Unormowanie to rozszerza granice swobodnej oceny, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c. i jest wyrazem tego, że ustalenia faktyczne sądu mogą być konsekwencją nie tylko przeprowadzonych dowodów, lecz mogą także wynikać z innych źródeł, w tym zachowań stron w toku postępowania, które w świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki pozwalają na weryfikację prawdziwości twierdzeń faktycznych. Wpływ tych zachowań na ustalenia faktyczne sąd powinien badać według tych samych reguł, które znajdują zastosowanie przy ocenie wiarygodności i mocy dowodów. Rozważany przepis jest tym samym bezpośrednio, na równi z art. 233 § 1 k.p.c., którego stanowi rozwinięcie, związany z podstawą faktyczną orzekania. Co więcej, z konstrukcyjnego punktu widzenia oba te przepisy są ze sobą w tego rodzaju związku, że nie jest możliwe poprawne sformułowanie zarzutu naruszenia art. 233 § 2 k.p.c. bez nawiązania do art. 233 § 1 k.p.c. Przepis art. 233 § 2 k.p.c. nakazuje bowiem dokonywanie oceny określonych w nim zachowań według kryteriów przewidzianych w art. 233 § 1 k.p.c., odsyłając do tego ostatniego przepisu. Zarzut, że sąd wyciągnął niewłaściwe konsekwencje z odmowy przedstawienia dowodu lub przeszkód czynionych w jego przeprowadzeniu, sprowadza się zatem do zarzutu naruszenia granic swobodnej oceny sędziowskiej, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2017 roku, I CSK 93/17, LEX 2305914).

Wobec powyższego wskazać należy, że sformułowany przez pozwaną zarzut naruszenia art. 233 § 2 k.p.c. był niepoprawnie sformułowany. Poza tym był on również nietrafny. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zachowania powoda w kontekście całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza, że powód załączył do pisma z dnia 10 marca 2021 roku zestawienie umów zawartych przez pozwaną, a pozwana nie wykazała, by było ono niekompletne.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 720 § 1 k.c. poprzez jego zastosowanie.

Przypomnienia wymaga, iż zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pozwana zawarła z powodem trzy umowy pożyczek, na podstawie których zobowiązała się do zwrotu kwot określonych w ich treści. Pozwana wskazanych kwot nie zwróciła, a roszczenia te stały się w całości wymagalne wobec upływu czasu wskazanego w treści umów. Powód wykazał nie tylko zasadność, ale również wysokość należnego roszczenia, zatem Sąd Rejonowy słusznie zastosował art. 720 § 1 k.c. zasądzając dochodzone roszczenie.

Zarzut naruszenia art. 498 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 499 k.c. nie mógł zostać uwzględniony.

Wskazać należy, że zgodnie z umową, w przypadku gdy doradca klienta, będący jednocześnie pożyczkobiorcą, nie dokonał spłaty pożyczki w terminie i na zasadach określonych w umowie pożyczki, powód był uprawniony do potrącenia należnej raty pożyczki z wynagrodzenia doradcy. Okoliczność, iż pozwana nie spłacała w terminie swoich zobowiązań i w maju 2018 roku nie dokonała spłaty pożyczki w terminie pozostawało okolicznością bezsporną. Tym samym powód był uprawniony do potrącenia należnej raty pożyczki z wynagrodzenia doradcy. Jak prawidłowo ustalono w sprawie, wysokość wynagrodzenia z tytułu świadczonych na rzecz powoda usług wynosiła 3.815,67 zł brutto tj. 2.856,28 zł netto. Już z tego względu oczekiwanie przez pozwaną potrącenia kwoty brutto jest nieracjonalne. Wskazać bowiem należy, że wynagrodzenie należne pozwanej do wypłaty stanowi kwota netto i tylko taka mogłaby podlegać potrąceniu. Ponadto, jak ustalono w sprawie, w wyniku prowadzonej przeciwko pozwanej egzekucji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyegzekwował ze wskazanego wyżej, należnego wynagrodzenia kwotę 1.906,14 zł. Pozostała jego część w kwocie 958,65 zł została zatem zatrzymana przez powoda. Na podstawie przedstawionej przez powoda dokumentacji księgowej Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powód w rzeczywistości zaliczył na poczet zadłużenia

kwotę 818,65 zł. Pozostała część zatrzymanego wynagrodzenia w wysokości 140,23 zł nie została uwzględniona w rozliczeniu pożyczek, dlatego przysługujące powodowi roszczenie zostało przez Sąd I instancji obniżone o tę kwotę.

Zasadnym okazał się zarzut naruszenia art. 320 k.p.c.

Zgodnie ze wskazanym przepisem, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis ten stanowi przejaw tzw. prawa sędziowskiego. Określa on szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ingerencja sądu na podstawie tego przepisu obejmuje możliwość rozłożenia świadczenia na raty, przy czym sąd ustala liczbę, wysokość i terminy poszczególnych rat stosownie do okoliczności sprawy. Przepis ten ma charakter materialnoprawny, ponieważ modyfikuje treść łączącego strony stosunku cywilnoprawnego, w odniesieniu do sposobu i terminu spełnienia świadczenia przez pozwanego i w tym zakresie jest konstytutywny. Nie ma przy tym podstaw do przyjęcia, że powinnością sądu jest objęcie rozłożeniem na raty także sumy odsetek (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2018 roku, V CSK 503/17, Legalis nr 1781941). Ponadto należy podkreślić, iż rozłożenie zasądzonej kwoty na raty zawsze powinno być ekonomicznie odczuwalne dla wierzyciela. Zastosowanie w sprawie art. 320 k.p.c. może nastąpić jedynie wyjątkowo. Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi przepis art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Ponadto, jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Krakowie, który to pogląd tutejszy Sąd podziela, uwzględnienie wniosku dłużnika jest racjonalne, w sytuacji, gdy wykaże on, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W przeciwnym razie nie zostanie osiągnięty cel wynikający z art. 320 k.p.c. określony jako należyte zaspokojenie wierzyciela bez prowadzenia postępowania egzekucyjnego (wyrok SA w Krakowie z dnia 30 listopada 2021 r., I ACa 507/20, LEX nr 3329457).

Biorąc powyższe pod uwagę należy wskazać, iż Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w sprawie zaistniały szczególne okoliczności przemawiające za rozłożeniem zasądzonego świadczenia na raty. Sytuacja materialna i finansowa pozwanej nie pozwala jej na spłatę zadłużenia w całości, bowiem nie ma majątku, a osiągnane przez nią dochody są niewielkie i z pewnością niewystarczające do zaspokojenia wierzyciela w formie jednorazowej. Pozwana, jako osoba o znacznym stopniu niepełnosprawności, po udarze, nie ma możliwości podjęcia dodatkowego zatrudnienia, pozwalającego jej na zgromadzenie odpowiedniej sumy pieniędzy. Jednakże pozwana wykazała, że dysponuje środkami, jakie pozwoliłyby jej na spłatę zadłużenia w ratach. Pozwana otrzymuje stały dochód w postaci emerytury, jak również korzysta z pomocy finansowej rodziny. Mając na uwadze wysokość osiągniętych przez nią dochodów i ponoszonych wydatków, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że pozwana będzie w stanie wygospodarować z posiadanego budżetu środki wystarczające na spłatę raty zadłużenia na rzecz powoda. Sąd odwoławczy zauważa, iż rozłożenia świadczenia na raty chroni również interes wierzyciela i pozwoli na jego zaspokojenie w całości, choć w dłuższym okresie czasu. Należy bowiem mieć na względzie, że obecny stan majątkowy pozwanej, z dużym stopniem prawdopodobieństwa, uniemożliwiłby powodowi uzyskanie szybszego zaspokojenia w toku postępowania egzekucyjnego. Z tych względów zastosowanie art. 320 k.p.c. w niniejszej sprawie należało uznać za uzasadnione.

Wobec częściowej zasadności apelacji, Sąd odwoławczy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok tylko w tym zakresie, że zasądzoną w punkcie 1. kwotę 7.843,40 złotych rozłożył na 39 rat, z tym, że 38 rat po 200 złotych i ostatnia 39 rata w wysokości 243,24 złote, płatne do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie począwszy od marca 2023. Sąd uwzględnił wniosek pozwanej co do wysokości rat, bowiem kwota 200 zł wydaje się racjonalna z punktu widzenia uzyskiwanych przez nią dochodów i możliwa do uiszczenia.

W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zdanie pierwsze znosząc je wzajemnie między stronami, bowiem obie apelacje były uwzględnione w części.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. na zasadzie wyjątku, nie obciążając pozwanej, która przegrała sprawę wobec powoda, obowiązkiem zwrotu kosztów procesu. Szczególnych okoliczności uzasadniających to rozstrzygnięcie Sąd upatrywał w bardzo trudnej sytuacji finansowej i zdrowotnej pozwanej, jak również wziął pod uwagę częściową zasadność apelacji, skutkującą rozłożeniem zasądzonego świadczenia na raty.

Pozwana korzystała z pomocy prawnej udzielonej jej z urzędu przez radcę prawnego M. O.. Pomoc ta, zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika pozwanej, nie została opłacona w całości, ani w części. Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt 4 wyroku nakazał wypłacić z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi na rzecz pełnomocnika powódki kwotę 738 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, na podstawie § 16 ust. 1 pkt 1 i § 16 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 4 w zw. z 3 i § 4 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 68).